

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Zemědělská a.s. Lučice**, se sídlem Na Popelce 3187/12a, Praha 5, zastoupená Mgr. Danielem Miličem, advokátem se sídlem Humpolecká 4348, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019, č. j. 20104-2/2019-900000-312, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2021, č. j. 62 Af 56/2019 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) rozhodl dodatečnými platebními výměry ze dne 15. 2. 2019 o vrácení spotřební daně z minerálních olejů použitých pro zemědělskou prvovýrobu podle § 57 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tak, že za zdaňovací období březen, květen, srpen, září a listopad 2015 bude vrácení této daně žalobkyni sníženo o 14 875 Kč, 35 886 Kč, 27 809 Kč, 83 571 Kč a 48 027 Kč. Zároveň jí uložil dodatečnými platebními výměry ze stejného dne povinnost zaplatit za příslušná zdaňovací období penále ve výši 20 % ze snížené částky vrácené spotřební daně. Proti těmto dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, která žalovaný

v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl a napadené dodatečné platební výměry potvrdil.

[2] Následně podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud nejprve přisvědčil daňovým orgánům, které dovedly neúplné vedení evidence a tedy porušení § 57 odst. 1 zákona o spotřebních daních ke konkrétním zdaňovacím obdobím, nikoliv automaticky ke všem kontrolovaným obdobím. Podle názoru krajského soudu je daňový subjekt uplatňující nárok na vrácení spotřební daně povinen prokázat nejen nákup minerálních olejů, ale i jejich čerpání a skutečné využití pro konkrétní činnosti, včetně skutečné spotřeby za dané zdaňovací období. Nepostačuje tedy pouhé předložení formálních dokladů.

[3] Krajský soud podrobně prostudoval odůvodnění zprávy o daňové kontrole a napadené rozhodnutí, v nichž daňové orgány odůvodnily svůj závěr, proč žalobkyně na základě jí vedené evidence neprokázala skutečnou spotřebu minerálních olejů v zemědělské prvovýrobě. Krajský soud se především zaměřil na jednotlivé výpovědi T. Z., který zastával pozici člena statutárního orgánu žalobkyně, a následně na jednotlivé úvahy správce daně, v nichž hodnotil jednotlivé provedené důkazy. Žalovaný především trval na tom, aby byla spotřeba minerálních olejů přesně přiřaditelná k jednotlivým zemědělským strojům provádějícím konkrétní práce; není však podstatné, který den v daném zdaňovacím období se tak stalo. Z jeho úvah rovněž vyplývalo, že údaje uváděné v evidenci na základě jednotlivých výpovědí žalobkyně, resp. jejího statutárního orgánu, vnímal jako „účelové“. Krajskému soudu na základě výše uvedeného bylo zřejmé, že pochybnosti daňových orgánů o průkaznosti doložené evidence se týkaly všech zdaňovacích období. Námitku ohledně nedostatečné specifikace jednotlivých zjištění daňových orgánů ve vztahu ke konkrétním zdaňovacím obdobím proto vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou.

[4] Podle názoru krajského soudu daňové orgány správně dovedly, že žalobkyně nárokovala spotřebu minerálních olejů z činnosti, kterou nelze považovat za zemědělskou prvovýrobu. Navíc nebylo ani možné specifikovat, kterého období a případně jakého množství se spotřeba minerálních olejů, u níž žalobkyně uplatňovala nárok na vrácení spotřební daně, týkala. Prokázání jednotlivých skutečností ohledně rozsahu nároku a konkrétního období tížilo podle krajského soudu žalobkyni. Krajský soud zdůraznil, že žalobkyně nikterak nezpochybnila, že spotřeba nafty u používaných tahačů se týkala všech kontrolovaných zdaňovacích období. Krajskému soudu byly tak zcela zřejmé konkrétní zjištění odůvodňující pochybnosti správce daně o oprávněnosti uplatněného nároku žalobkyně na vrácení daně. Krajský soud se rovněž vyjádřil k otázce přepravy zemědělských strojů do míst, kde poskytovaly služby externím subjektům. Žalobkyně podle něj neprokázala, že veškeré palivo, u něhož nárokovala vrácení spotřební daně, použila k zemědělské prvovýrobě a že se nejednalo o palivo spotřebované při přepravě (kombajn CLAAS 760). Žalobkyně totiž neupřesnila, kolik paliva bylo následně dočerpáno z jejích zásob, případně kolik paliva scházelo pro doplnění plné nádrže kombajnu, když se stroj vrátil a pokračoval v zemědělské činnosti na vlastních pozemcích žalobkyně. Zůstalo tak nadále zpochybněno množství spotřebovaného paliva při přepravě a následné množství spotřebovaného paliva při zemědělské činnosti.

[5] Krajský soud se dále zabýval námitkou týkající se odmítnutí navržených důkazů, konkrétně neprovedení svědeckých výpovědí M. Z., M. M. a T. Z. Krajský soud uvedl,

pokračování

že daňový orgán nemá povinnost provést všechny navrhované důkazy, musí však přezkoumatelně uvést důvody, proč důkazní návrh odmítne. Krajský soud se v nyní projednávané věci ztotožnil se správcem daně, že žalobce nespécifikoval, jaké skutečnosti měly být výsledkem navržených osob prokázány. T. Z. byl navíc přítomen všem jednáním se správcem daně a M. M., vyjma dvou jednání, taktéž. Tyto osoby tudíž měly dostatečnou možnost se vyjádřit ke všem zjišťovaným skutečnostem týkajících se provádění daňové kontroly. Vzhledem ke zjištěným nesrovnalostem předložené evidence nebylo podle krajského soudu ani možné předpokládat, že by výslech M. Z. či jiného svědka mohl odstranit vady evidencí, které žalobkyně v kontrolovaném období vedla. Krajský soud rovněž souhlasil se žalovaným, že výslech M. Z. nemohl nijak ovlivnit skutečnost, že žalobkyně nebyla schopna předloženou evidencí konkretizovat nákup a množství minerálních olejů spotřebovaných traktory a kombajnem CLAAS 760 v kontrolovaném období. Žalobkyně navíc ve svém původním důkazním návrhu neuvedla (neučinila tak ani v následně podané žalobě), jakými provozními informacemi či znalostmi, jež mohly zvrátit závěry, ke kterým daňové orgány dospěly, M. Z. disponovala, a neuvedla ani, co jí bránilo tyto informace poskytnout správci daně v průběhu daňové kontroly.

[6] Na závěr se krajský soud vyjádřil k námitce žalobkyně, že návrh na doplnění dokazování vznesla ve fázi projednání zprávy o daňové kontrole a žalovaný tak měl považovat uplatněný návrh za opožděný. Krajský soud upřesnil, že žalobkyně neuplatnila návrh na výslech svědků při projednávání zprávy o daňové kontrole, nýbrž v rámci vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění. Ve zprávě o daňové kontrole správce daně odkázal na předchozí stanovisko správce daně k předloženým důkazním návrhům. Krajský soud tedy nesouhlasil s žalobkyní, že by žalovaný důkaznímu návrhu nevyhověl pro jeho opožděné uplatnění, proto je i její navazující argumentace v této věci nepřijatelná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka má za to, že se krajský soud v napadeném rozsudku nezabýval její námitkou týkající se nedostatečného odůvodnění dodatečných platebních výměrů. Správce daně totiž namísto jejich zdůvodnění pouze v souladu s § 147 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, odkázal na zprávu o daňové kontrole, která však podle jejího názoru nerozlišuje její jednotlivá pochybení v rámci jednotlivých zdaňovacích období. Argumentace krajského soudu k této námitce podle jejího názoru spočívá pouze v citaci souvisejících právních předpisů a judikatury. Chybí ovšem závěr o tom, proč je zpráva o daňové kontrole v daném případě dostatečnou a plnohodnotnou náhradou odůvodnění jednotlivých dodatečných platebních výměrů. Stěžovatelka má za to, že pokud jí je nepřiznán (snížen) nárok za určité zdaňovací období na vrácení daně, má být řádně zdůvodněno, že se tak děje z důvodů pochybení vztahujícího se ke konkrétnímu zdaňovacímu období. V opačném případě by i dílčí pochybení v rámci jednoho zdaňovacího období mohla znamenat zánik nároku na vrácení daně za všechna posuzovaná zdaňovací období.

[9] Druhá kasační námitka se týká neprovedení navrhaných důkazů formou svědeckých výpovědí. Na jednu stranu krajský soud stěžovatelce podle jejích slov vytkl, že důkazní břemeno leží na ní, na druhou stranu jí ovšem nebylo vyhověno provést navrhané důkazy, kterými hodlala unést své důkazní břemeno. Má přitom za to, že v takovýchto situacích by odmítnutí provést navrhaný důkaz mělo nastat zcela výjimečně, a to především v případě zjevné neúčelnosti a nulového přínosu důkazu pro zjištění stavu věci. Odůvodnění žalovaného, jakož i krajského soudu bylo podle jejího názoru příliš obecné. Rovněž se domnívá, že provedení svědeckých výpovědí by bylo časově a procesně nenáročné a nikterak by daňový orgán nezatížilo. Stěžovatelka dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že měla blíže specifikovat, jaké skutečnosti měly být výsledkem svědků prokázány, neboť nemohla předjímat obsah konkrétní svědecké výpovědi. Souhlasí s tvrzením krajského soudu, že se M. M. zúčastnil některých jednání se správcem daně, nicméně ten se zaměřil pouze na osobu předsedy představenstva a vyjádření M. M. nebyla správcem daně zaprotokolována. Bezdůvodným neprovedením výslechu dalších osob podle jejího názoru došlo k porušení principu „rovnosti zbraní“, neboť správce daně provedl pouze takové důkazy, které vyhovovaly jeho závěrům.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že podle jeho názoru se krajský soud řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami. Námitku nedostatečného odůvodnění jednotlivých dodatečných platebních výměrů pak vypořádal za pomoci sumarizace zjištěného skutkového stavu a shrnutím obsahu předložených evidencí obstaraných daňovými orgány během daňové kontroly. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že se pochybnosti daňových orgánů o průkaznosti doložené evidence týkaly všech dotčených zdaňovacích období. Má tak za to, že závěry krajského soudu nejsou vyjádřeny izolovaně a jsou zcela zřejmé. Pochybnosti ohledně vedení evidence se týkají všech kontrolovaných zdaňovacích období a zpráva o daňové kontrole je podle názoru žalovaného adekvátním odůvodněním dodatečných platebních výměrů za všechna kontrolovaná zdaňovací období.

[11] K neprovedení navrhaných důkazů ve formě svědeckých výpovědí žalovaný uvádí, že M. M. při dvou ústních jednáních odpovídal na dotazy správce daně a jeho odpovědi jsou ve správním spise řádně zaprotokolovány. T. Z. a M. M. měli vzhledem k jejich účasti na jednání se správcem daně dostatečný prostor se k celé věci vyjádřit. Je tak přesvědčen, že nadbytečnost navržených svědeckých výpovědí řádně zdůvodnil, přičemž provedením svědeckých výpovědí nemohlo dojít k odstranění vad evidencí. Sama stěžovatelka tyto vady nijak nezpochybnila a ani nekonkretizovala, jakými informacemi měla M. Z. disponovat, aby mohla zvrátit závěry, k nimž daňové orgány v této věci dospěly. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě zjištění vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[15] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. např. rozsudky ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Samotná skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, ovšem nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, či ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30).

[16] Výše uvedené však nelze chápat tak, že soudy mají povinnost detailně odpovědět na každou uplatněnou námitku. Zpravidla totiž postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní (relevantní) námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, postačí i odpověď implicitní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72).

[17] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nedostatečně zabýval její námitkou vztahující se k nedostatečnému odůvodnění dodatečných platebních výměrů, neboť správce daně pouze odkázal na zprávu o daňové kontrole, aniž by jakkoliv zohlednil dílčí pochybení vztahující se k jednotlivým zdaňovacím obdobím. Kasační soud musí nejprve uvést, že správní soud posuzuje prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí jako jeden celek, přičemž rozhodnutí nadřízeného orgánu slouží především k nápravě chyb prvostupňového rozhodnutí. Nelze tedy po správním soudu požadovat, aby pouze izolovaně posuzoval dílčí pochybení prvostupňového rozhodnutí. Jeho úkolem totiž je posoudit danou věc celistvě, tedy optikou žalobou napadeného rozhodnutí.

[18] Stěžovatelce lze sice přisvědčit, že krajský soud stěžovatelce neposkytl přímou a výslovnou odpověď na námitku týkající se nedostatečného vypořádání správce daně s jednotlivými dodatečnými platebními výměry, který jen odkázal na odůvodnění obsažené ve zprávě o daňové kontrole. Tento postup nicméně dostatečně jasně vyplývá z již zmíněného § 147 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Nejvyšší správní soud taktéž uvádí, že odpověď krajského soudu na uplatněnou námitku se nachází v odst. 12 až 43 odůvodnění napadeného rozsudku.

[19] Krajský soud velmi pečlivě posoudil jednotlivé skutečnosti, které daňové orgány popsaly ve svých rozhodnutích. Dospěl přitom k závěru, že pochybnosti daňových orgánů o průkaznosti doložené evidence **se týkaly všech zdaňovacích období** a námitku ohledně specifikace odůvodnění k jednotlivým zdaňovacím obdobím vyhodnotil jako bezdůvodnou. Krajský soud podrobně zhodnotil výpověď T. Z. a úvahy daňových orgánů vztahujících

se k vedení evidence spotřeby minerálních olejů. Krajskému soudu byla zřejmá konkrétní zjištění odůvodňující pochybnosti správce daně o oprávněnosti uplatněného nároku stěžovatelky na vrácení daně. Podle jeho názoru především nebylo možné specifikovat, **kterého období a případně jakého množství se spotřeba minerálních olejů, u níž bylo neoprávněně nárokováno vrácení spotřební daně, týkalo.** Krajský soud konkrétně zmínil spotřebu nafty používaných tahačů, které se vztahovalo **ke všem zdaňovacím obdobím,** a dále se vyjádřil k otázce přepravy zemědělských strojů žalobkyně k výkonu práce u externích subjektů a k palivu takto spotřebovanému při přepravě.

[20] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, neboť krajský soud dostatečně odpověděl na námitku stěžovatelky, zabýval se všemi podstatnými skutečnostmi a jeho úvahy jsou kasačnímu soudu zřejmé. Nesouhlas stěžovatelky s věcným vypořádáním její námitky, resp. skutkovým zjištěním nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ale je věcí meritorního přezkumu.

[21] Druhá kasační námitka se týká neprovedení navrhovaných důkazů ve formě svědeckých výpovědí. V nálezu ze dne 8. 12. 2009 sp. zn. I. ÚS 118/09, dospěl Ústavní soud k závěru, že neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení je podmíněno pouze třemi důvody. 1) tvrzená skutečnost nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. 2) důkaz nemůže ani ověřit, ani vyvrátit tvrzení nebo skutečnost, a ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje dostatečnou vypovídací hodnotou. 3) nadbytečnost, pokud určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou), ověřeno nebo vyvráceno (srov. dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 Afs 5/2014 - 32). Konkrétní důvod, proč nebyl požadovaný návrh proveden, musí být dostatečně odůvodněn o konkrétní individuální okolnosti tak, aby byla vyloučena libovůle správních (daňových) orgánů.

[22] Krajský soud ve shodě s žalovaným odůvodnil neprovedení navrhovaných důkazů tím, že stěžovatelkou předložené evidence byly neprůkazné a nepravdivé, neboť v nich deklarovala spotřebu minerálních olejů v souvislosti s prováděním činnosti v zemědělské prvovýrobě, ačkoliv minerální oleje spotřebovávala i na jiné činnosti. Nebylo tak možné předpokládat, že by výslech svědků mohl odstranit vady evidencí, které stěžovatelka v kontrolovaném období vedla. Takto formulovaný argument je podle kasačního soudu podřaditelný pod druhý důvod definovaný ve výše uvedeném nálezu Ústavního soudu, neboť výslech svědků podle přesvědčení žalovaného (a následně i aprobovaného krajským soudem) nemohl ani ověřit, ani vyvrátit tvrzení nebo skutečnost, a ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje dostatečnou vypovídací hodnotou.

[23] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti správně uvádí, že jí tížilo břemeno důkazní, a proto bylo její povinností prokázat, že minerální oleje jí byly spotřebovány během provozu zemědělské prvovýroby. Její důkazní návrhy však musely být v dané věci dostatečně relevantní a aby se vyvarovala odmítnutí jí předloženého důkazního návrhu, musela rovněž odůvodnit, prokázání jaké skutečnosti sleduje. Samozřejmě nelze po stěžovatelce požadovat, aby ve svém návrhu přesně definovala, jakou informaci navrhovaný svědek disponuje a co přesně by měl správci daně vypovědět. Na druhou stranu však nelze akceptovat takový důkazní návrh, z něhož není vůbec zřejmé, jaký má navrhovaný svědek poměr ke zjišťované

pokračování

skutečnosti. Opačný přístup by mohl vést k absurdním situacím, kdy by byl prováděn výslech řady svědků, kteří nemají o předmětu řízení žádné bližší informace. Takovýto postup by jistě nevedl k naplňování zásady rychlosti a hospodárnosti daňového řízení.

[24] Stěžovatelka v reakci na sdělení výsledku kontrolního zjištění v přípisu ze dne 4. 12. 2018 správci daně navrhla, aby vyslechl M. Z., M. M. a T. Z., přičemž provedením tohoto důkazu se dle jejích slov „*potvrdí správnost údajů týkajících se uplatněného nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů dle ust. § 57 zákona o spotřební dani za kontrolovaná období.*“ Takovéto odůvodnění nespĺňuje výše nastíněné požadavky, neboť z něj není zřejmé, jaký mají navržené svědci poměr ke zjišťované skutečnosti, a tedy i jakými potencionálně klíčovými informacemi, které by mohly posloužit k osvětlení doposud nejasných otázek, disponují. Za této situace tudíž krajský soud správně aproboval závěr žalovaného o tom, že návrh na provedení důkazů nebyl dostatečně konkretizován a nebylo tak zřejmé, jakou skutečnost chtěla stěžovatelka požadovanými výslechy konkrétně prokázat.

[25] Co se pak týče navrhovaných výslechů T. Z. a M. M., žalovaný je odmítl provést z důvodu jejich nadbytečnosti, neboť oba jako členové statutárního orgánu stěžovatelky měli dostatečný prostor pro to, aby během probíhající daňové kontroly vyjádřili svůj pohled na věc. Stěžovatelka v této souvislosti nepopírá, že T. Z. měl během provedených ústních jednání možnost se k věci vyjádřit. Namítá pouze, že výpovědi M. M. nebyly správcem daně zaprotokolovány. Kasační soud musí po nahlédnutí do správního spisu konstatovat, že tato stěžovatelčina námitka se nezakládá na pravdě, neboť v protokolech z ústního jednání ze dne 23. 3. 2018, č. j. 11952-6/2018-630000-52, a ze dne 15. 5. 2018, č. j. 11952-13/2018-630000-52, je zdokumentována výpověď M. M. a jak jemu, tak i T. Z., bylo na závěr ústního jednání umožněno, aby k věci cokoli doplnili. K vyjádření správnosti zapsaných údajů oba připojili k protokolům z ústních jednání své podpisy. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že za této situace by byl výslech T. Z. i M. M. již nadbytečný, neboť měli z pozice účastníka řízení dostatečný prostor pro to, aby se k celé věci vyjádřili.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, ten ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu